

VELIČINA GORUŠICE

11. nedjelja kroz godinu, B

Jeste li ikad vidjeli zrno gorušice o kojem Isus tako rado pripovijeda? Jednom sam bio stavio na dlan gorušicina zrna i bila su doista jedva vidljiva, manja od zrnja divljega maka. A stablo gorušice? Nije baš gorostasno, ali naraste i do četiri metra visine tako da na njemu ptice mogu graditi svoje gnijezda.

Isusova je prispodoba veoma kratka. Nebesko je kraljevstvo slično zrnu gorušice koje je, istina, manje od sveg sjemenja, ali kad, posijano, uzraste, razvije se u stablo dovoljno veliko da ptice u njemu grade svoje gnijezda. Prispodoba kratka, ali veoma ohrabrujuća. Isus voli suprotnosti i takve slike rado uzima.

Veli Isus da je kraljevstvo Božje slično takvom zrnu gorušice. Maleno i neznatno. Za oči neupućena čovjeka beznačajno. A ipak čini velike stvari. Pogledajmo kako je to izgledalo u samim počecima. Isus okuplja oko sebe malenu skupinu učenika. Bili su to, kao što nam je poznato, većinom ribari, obični maleni ljudi. Bili su ponešto „*sirovi*“ (branili su djeci da dolaze k Isusu), ponešto *častohlepni* (Zebedejevi su sinovi htjeli biti Isusu s desna i s lijeva) *nagli u reakcijama* (htjeli su poslati grom na selo koje nije htjelo Isusa ugostiti), *nasilni* (Petar je rado vitlao mačem), *brzopleti* (Petar se zajedno s ostalima kleo kako neće ostaviti Isusa), *proračunati* (govorili su: „Evo, mi smo sve ostavili i pošli za tobom. Što ćemo za to dobiti?“), *sumnjičavi* („Iz Nazareta da može izići što dobro?“), *malene vjere* (kad je posumnjao, Petar je počeo tonuti u more), *plašljivi* (svi su ga ostavili i razbježali se, a kasnije su u strahu od Židova zaključavali vrata).

No s druge strane, *ljubili su Gospodina*. I to je bila njihova snaga. Upravo se tu očitovala Petrova prednost, ako se o prednosti uopće može govoriti (Ivan je bio učenik kojega je Isus najviše ljubio, a Petar je bio učenik koji je Isusa ljubio „više nego drugi“). To je ono maleno zrno gorušice u njima koje je navlaženo i osvjetljeno Duhom svetim izraslo u znatno stablo, da su se i drugi mogli na njima odmoriti. To je snaga Božje milosti: da unatoč ljudskih slabosti može uzeti ono malonaše vjere i ljubavi i dati da uzraste u pravo stablo koje donosi ploda za sebe i za druge.

Ne bih htio ovdje krenuti utrtom stazom trijumfalizma kao: od malene skupine apostola Crkva se raširila po cijelome svijetu i silno se umnožio broj članova Crkve. Ne radi se samo o onim naizvan vidljivim plodovima Crkve, kao što je broj vjernika, kao što je uspjeh Crkve u vjerskoj i kulturnoj naobrazbi, važnost Crkve tijekom povijesti u odgoju, zbrinjavanju bolesnih i nemoćnih, kao što je i današnja nazčnost i nezaobilaznost Crkve na tolikim područjima. Radije bih spomenuo ona stabla gorušice koja su silno velika ali oku skrivena. Toliko je onih koji poput kvasca djeluju samozatajno i tiho, koji čine velike stvari, koji doprinose da uzrasta Božje kraljevstvo; kraljevstvo ljubavi i mira, kraljevstvo dobrote i pravednosti, kraljevstvo milosrđa i jednostavnosti života, kraljevstvo praštanja i prihvaćanja, kraljevstvo samozataje, kraljevstvo zagledano u nebo a ne općarano zemaljskim probicima.

Hvala ti Bože za tolike malene i nepoznate koji surađuju s tvojim Duhom u rastu tvoga kraljevstva. Učini da se i mi uključimo u to prekrasno djelo. Jer, tebi je sve moguće.

Zvonko Pažin